

MATOUŠ

PRÁZDNINY 2004

ČÍSLO 32

*„Plodem mlčení je modlitba,
plodem modlitby je víra,
plodem víry je láska,
plodem lásky služba,
plodem služby pokoj.“*

(blah. Matka Tereza z Kalkaty)

ÚVODNÍK

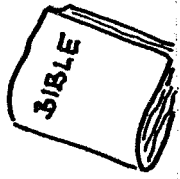
Drazí farníci i návštěvníci Fryšavy, do rukou dostáváte rozšířené prázdninové vydání Matouše, aby nás mohli inspirovat a provázet při naší re-kreaci (obnově tvorstva i tvořivosti), zároveň aby jako hříšný celník vám poděkoval za solidaritu a štědrůst při opravách fary, a nakonec abyste se nebáli zastavit a povypřávnět (se svým Panem u svatostánku nebo se svým bratrem na faře). Anděl strážný ať nás provází.
P. Jirí Veselý, farář

Z poselství J.P.II. mládeži na Květnou neděli

„Chceme vidět Krista.“ (srov. Jan 12,21) S touto prosbou se jednou někteří „Řekové“ obrátili na apoštoly. Chtěli vědět, kdo je Ježíš. Nešlo jim o prosté setkání, aby viděli, jak vypadá člověk Ježíš. Pobízení velkou zvědavostí a tušením, že najdou odpověď na své základní otázky, chtěli vědět, kdo opravdu je a odkud přichází... Tak jako bohatý mládenec, i ty hledej Ježíše, aby ses ho zeptal: „Co musím dělat, abych dostal věčný život?“ (Mk 10,17) Evangelista Marek upřesňuje, že Ježíš naň pohleděl s láskou... Vzpomeň na příhodu, v níž Ježíš říká Natanaelovi: „Viděl jsem tě dřív, než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem.“ A tak mu tento bezešlý Izraelita podal krásné vyznání víry: „Mistře, ty jsi Boží syn.“ (Jan 1,49)... – Kdo se přiblíží k Ježíši se srdcem oproštěným od předsudků, může docela snadno dojít k víře, protože sám Ježíš ho viděl a miloval jako první. Nejvznešenější na lidské důstojnosti je právě povolání komunikovat s Bohem v této hluboké výměně pohledů, která proměňuje život. Abychom viděli Ježíše, je třeba nechat ho dívat se na nás. Dovol Ježíši, aby se ti díval do očí, aby v tobě rostla nepotlačitelná touha vidět Světlo: „Hospodine, hledám tvou tvář, neskrývej svou tvář přede mnou.“ (Žl 27,8n) Tuto tvář nám Bůh zjevil v Ježíši Kristu.

Chceš i ty kontemplovat krásu této tváře? – Neodpovídej ukvapeně.

Především se ztiš. Z hloubi svého srdce nech vynořit vroucí touhu vidět Boha, touhu

mnohdy potlačovanou hlukem světa. Nech ji vynořit a prožijte nádherné setkání s Ježíšem. Hledej ho očima těla v událostech života a ve tvářích druhých. Ale hledej ho také očima duše v modlitbě a rozjímání Božího slova. Ale pozor: přestože touha člověka po Bohu je nepotlačitelná, dokáže ji člověk bohužel zdeformovat. Hříchem, jehož podstatou je odvrátit oči od Stvořitele a upět na stvoření. Ti „Řekově“ hledající pravdu by se nemohli přiblížit ke Kristu, kdyby jejich touha nebyla konkretizována jasným rozhodnutím: „Chceme vidět Ježíše.“ Být opravdu svobodný znamená mít sílu zvolit si Toho, pro Něhož jsme stvořeni, a přijmout jeho vládu nad svým životem. Všechna pozemská dobra, pracovní úspěchy či samotná lidská láska, o které sníš, nebudou moci uspokojit tvou nejniternější touhu: „Stvořil jsi nás pro sebe, Pane, a nepokojné jest srdce naše, dokud nespočine v Tobě.“ (sv. Augustin) Nedej se od toho odlákat. Vytvrvej, protože v sázce je příliš mnoho: tvoje plná realizace a tvá radost.

Naučís-li se objevovat Ježíše v eucharistii, budeš ho umět objevovat i ve svých bratřích a sestřích, zvláště v těch nejchudších. Eucharistie přijímaná s láskou a horlivě adorovaná se stává školou přikázání lásky. Je to snadné darovat sebe sama a milovat až k oběti vlastního života? – Víš, že ne! Zapomínat na sebe není snadné; odvrácí to od vlastnické a narcistické lásky, aby se člověk otevřel radosti z lásky, která dává. Tato eucharistická škola svobody a lásky učí překonávat povrchní city, abychom pevně zakofenili v tom, co je pravdivé a dobré, osvobozuje od uzavření se do sebe, abychom byli schopni otevřít se druhým, učí přejít od lásky citové k lásce opravdové. Láska není jen cit; je to úkon vůle, který spočívá v tom, že člověk stále dává přednost dobru druhého před vlastním dobrem: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.“ (Jan 15,13) Vzpomeňme na blahoslavenou Terezu z Kalkaty. Svět naléhavě potřebuje velké znamení bratrské lásky! Nestačí totiž o Ježíši „mluvit“; je zapotřebí „ukázat“ ho skrze výmluvné svědeckví vlastního života.

Nezapomínej hledat a poznávat Krista v církvi. Ona je totiž prodloužením jeho spásonosné činnosti v čase a prostoru. V ní a skrze ni se Ježíš i dnes stává viditelným a umožňuje lidem setkat se s ním. Ve svých farnostech, hnutích a komunitách budete jedni k druhým pohostinní, aby tak mezi vámi rostlo a sílilo společenství. To je viditelným znamením přítomnosti Krista v církvi navzdory temným stínům, které na ni vrhají lidské hříchy. A nebud' překvapen, setkáš-li se na své cestě s křížem. Což neřekl Ježíš svým učedníkům: „Ze zrno musí padnout do země a zemřít, aby mohlo přinést hojný užitek?“ (srov. Jan 12,23-26) Ale po Kristově zmrtvýchvstání smrt už nikdy nebude mít poslední slovo. Láska je silnější než smrt. Jestliže Ježíš přijal smrt na kříži a udělal z ní pramen života a symbol lásky, pak to nebylo ze slabosti ani kvůli nějaké zálibě v utrpení. Udělal to proto, aby nás spasil a už teď nám dal podíl na svém věčném životě. Proto jsem r.1984 předal mladým velký dřevěný kříž, aby putoval jejich světem: „Drazí mladí, svěťuji vám Kristův kříž! Neste ho do světa jako znamení lásky Pána Ježíše k lidstvu a zvěstujte všem, že není spása a vykopení než v Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých.“ Státisice mladých se před ním modlili, u jeho paty složili svá břemena, která je tížila, a mnozí z nich našli také sílu změnit svůj život.

Filip a Ondřej vedli ony „Řeky“ k Ježíši: Bůh používá lidská přátelství, aby vedl lidská srdce k prameni božské lásky. Pociťujte odpovědnost za hlásání evangelia svým přátelům a všem svým vrstevníkům. Maria, která celý život nazírala tvář svého Syna, kéž vás pod jeho vedením neustále chrání. Nazaretská Panna jako pozorná a trpělivá Matka ve vás bude utvářet kontemplativní srdce a naučí vás upírat pohled na Ježíše, abyste byli v tomto světě, který pomíjí, proroky světa, který neumírá.

upraveno podle Poselství k XIX. Světovému dni mládeže

poselství spásy (sílu vycházející z hrůchu a ještě mnohem větší sílu lásky, která vysvobozuje ze smrti). **Kniha Pisma sv.** je znamením sjednocení křesťanů ve stejné víře, je to společný dokument, na který se odvolávají, kolem něhož se shromažďují. Jako kniha nebo svitek symbolizuje zjevení Boha a jeho záměru v dějinách spásy.

Apoštolské vyznání víry (symbolom), tedy to, co je společné. Vyznat **Crédo** znamená připojit se ke křesťanské komunitě založené na svědeckví apoštolů tím, že se provolává podstata víry. **Svátoští** jsou vykonavatelé smlouvy: nás s Bohem, Boha s námi, Boha mezi námi, v nich se tyto vztahy zpřítomňují a obnovují. Zároveň zviditelňují celou historii spásy. **Modlitba Páně** je typická modlitba, kterou se křesťané modlí společně, pronášejí ji každý sám, ale v množném čísle. Modlit se Otčenáš znamená spojit se s Kristem a do jeho slov shrnout všechno potřebné. Dějiny ukazují velkou tvořivost v symbolech. Připomeňme např. zobrazení ryby, které představovalo pro křesťany za pronásledování tajné poznávací znamení. Křesťanské symboly lze používat v běžné kultuře, aniž by byly chápány jako znamení víry, a děje se to hlavně vlivem sekularizace. Např. slova nesoucí tradiční symboliku (sbohem, kříž, díky Bohu, hody) jsou užívána ve společné mluvě, aniž by vyjadřovala víru. Podobně biblické obrazy, např. holubice, olivová ratolest nebo duha se staly symbolem míru. K tomu patří i struktura týdne s nedělním odpočinkem nebo počítání letopočtu od narození Krista. Uvádět do světa křesťanských symbolů má smysl jen, když vede k uplatňování bratrské lásky a k chápání našeho synovského vztahu k Bohu skrze církev.

z Katechetického věstníku 94/95

KATECHEZE – Teologický kurz

Teologický kurz nabízí nejzákladnější vzdělání v teologických disciplínách, jako jsou bibliстика, věrouka, morálka, liturgika, církevní dějiny, pastorální teologie, církevní právo a duchovní život. Na tento kurz by v dalším školním roce měly navázat kurzy Katecheta a Akolyta. Pastorační středisko brněnského biskupství nabízí tento kurz všem, kteří si chtějí upevnit nebo rozšířit své náboženské vzdělání, a jako nutný pro ty, kdo mimořádně podávají sv. přijímání, pracují jako lektori, vedou společné modlitby atd. a potřebují důkladnější vzdělání. Přihlášky se podávají prostřednictvím místního duchovního správce s jeho dobrozdáním nejpozději **do 31.8.2004**.

17 sobotních setkání (1x/14dní) od října 2004 do června 2005 (8-14,15hod.)	14 sobotních setkání od října 2005 do května 2006 KURZ KATECHETA <i>oborový kurz</i>
TEOLOGICKÝ KURZ <i>základní kurz</i>	5 dvoudenních setkání od října 2005 KURZ AKOLYTA <i>oborový kurz</i>

nabídka z oběžníku brněnského biskupství

PŘÍBĚH – Opalování

Žil jeden misionář v papuánské Nové Guineji. Dařilo se mu získávat domorodce pro víru v Boha, a tak už byl obklopen „svými novými křesťany“. Několikrát si všiml, že hrdý náčelník kmene Kanak přijel vždycky po mši svatě před svatostánek, stoupl si před něj zpřima jako palma, s vyplatou hrudi a s nahým trupem. Byl to muž, který neuměl ani číst. Misionář jednoho dne podlehli své zvědavosti a zeptal se ho, co to dělá, když stojí před svatostánkem tak strnule a tiše. Náčelník Kanaků se usmál a odpověděl: „Pouštím na svou duši slunce.“

Prázdninová biblická soutěž – zahájení

Abyste nám o prázdninách nevkradlo do našich životů prázdno, vyhlasujeme velkou soutěž pro všechny děti, školáky, mládež i jejich rodiče (spolupráce všech je možná). Znění úkolu bude vždy v nedělních ohlásek na vývesce, sledujte pozorně. Odpověď je třeba vhodit do pátečního večera do schránky. Na lístek s odpověďmi soutěžící uvede své jméno a příjmení, adresu a věk. Při nerozhodném výsledku v závěru prázdnin budou vítězové losováni a při nedělní mši sv. 5.9. vyhlášení a odměněni. A nyní už úkol zahajovacího kola:

- 1) Proč říkáme o Bibli, že je to Písmo svaté?
- 2) Na jaké části se Bible dělí a z kolika knih se skládají?
- 3) Které knihy označují tyto biblické zkratky: Dt, Skt, Zj, Mdr, Gn
- 4) Slovo „kánon“ znamená v souvislosti s Písmem svatým:
 - a. vzájemně se prolínající zpěv dvou skupin, z nichž jedna začala dít
 - b. soubor knih Bible uznávaných církví za Bohem inspirované Bohem
 - c. zbraň užívaná Izraelity proti nepřítelům
- 5) Jak se jmenoval žák a nástupce největšího z proroků Eliáše?
S kolíka lidmi a o čem dnes Ježíš hovořil v evangeliu (Lk 9,57-62)?

Kdo je Don Bosko a jeho Salesiáni

Jan Bosko je znám po celém světě jako otec a učitel mládeže. Jeho život i dílo poznámenal sen, který měl v 9ti letech. Ještě ve stáří si na něj dobře vzpomínal. Zdálo se mu, že se na dvoře před jejich domem bavilo mnoho chlapců. Když Jeník zaslechl rouhání, pustil se mezi ně a snažil se je umlčovát domluvami i pěsmi. V té chvíli se objevil tajemný muž a řekl mu: „Tyto své přátele nezískáš bitím, ale vidností a láskou.“ Také mu poradil, aby to, co se mu zdá nemožné provést, učinil možným poslušností a vědomostmi. Aby se naučil potřebné moudrosti, dal mu Neznámý jako učitelku Pannu Marii. Ona mu řekla: „Zde musíš pracovat. Buď pokorný, statečný a silný.“ Tak mu ukázala, že mezi těmi zanedbanými a opuštěnými hochy je jeho místo.

Tento sen dal směr celému Janovu životu. V pol. 19. stol. se začal v Turíně jako mladý kněz zajímat o problémy dospívajících chlapců. Vyhledával především opuštěné hochy bez domova, o které se nikdo nestaral. Postavil pro ně během života asi stovku domů. Když některého hochu potkal, nejčastěji se představoval slovy: „Jsem Don Bosko. Rád bych se stal tvým přítelem a rád bych ti pomohlo.“ Také říkal: „Kdybych měl poslední krajíc chleba, rád se o něj s tebou rozdělím.“ Svou úspěšnou výchovnou praxi založil na tzv. preventivním systému. Spočívá v tom, že se mladému člověku vytváří takové prostředí, které jej uchrání před krizemi, špatnou společností a kriminalitou. V této prevenci mu byla nejučinnějším nástrojem asistence, přítomnost mezi vychovávanými nikoli kvůli doзору, nýbrž jako doprovázení a cesta důvěry. Salesiánský duch je proto nejlépe vyjadřován rodinností a zkušeností domova.

Jednou Bosko vážně onemocněl. Chlapci viděli, že jim umírá kněz, který je jim jako jeden z mála schopen pomoci. Proto se intenzivně modlili za jeho zdraví. Zhruba za dva měsíce přišel Don Bosko opět mezi chlapce. Tehdy jim řekl: „Za svůj život vděčím vám. Ujišťuji vás, že od nynějška bude patřit výhradně vám.“ Svůj vztah k mladým vyjadřoval často větou: „Stáčí, že jste mladí, abych vás měl rád.“ Jeho snahou bylo, aby se z chlapců stali „čestní občané a dobří křesťané.“ S tímto cílem vybudoval pro mládež během svého života 57 středisek v Evropě a Jižní Americe. V jeho dílech pracují i dnes salesiáni po celém světě, především v rozvojových zemích. Jsou také v naší republice, kde otvírají střediska volného času pro mládež.

SVĚTEC MĚSÍCE – sv. Prokop

Narodil se kolem r. 970 v Chotouni u Českého Brodu. Původně slovanský světský kněz se stal benediktýnem a kolem r. 1009 se rozhodl pro přísnější život poustevníka v lesní samotě u Sázavy. S pomocí knížete Oldřicha a jeho syna Břetislava I. tam kolem r. 1032 založil klášter a stal se jeho opatem. Zemřel 25.3.1053 a papež Inocenc III. ho r. 1204 prohlásil svatým. Na Sázavě se pěstovala slovanská bohoslužba jako dědictví po Velké Moravě (až do r. 1096) a později díky Karlu IV. našla své místo v klášteře Emauzy v Praze, kde prakticky trvá dosud. R. 1588 byly ostatky sv. Prokopa slavnostně přeneseny ze Sázavy do Prahy. Na následující barokní dobu se u nás stále ještě hledí nepřiznivé, ale nelze ji upřít zásluhu, že znovu podnítila nový rozmach svatoprokopské úcty. Sv. Prokop patří k našim národním patronům: Zastupuje mezi nimi řeholníky a usílí o život v duchu evangelijních rad. Jeho jméno pochází z řečtiny a znamená „pohotoví, připravený k boji“. Nebyl vojákem, ale svému jménu dělal čest ve vyšším, duchovním smyslu, protože ve svém životě úspěšně bojoval proti zlu a ďáblovým pokušením a vedl ke křesťanské dokonalosti i druhé. O tom svědčí legendy, na jejichž podkladě složil básník Jan Zahradníček hymnus Postrachu zpupných v dobách všech: „By přešlo zlo a vládl Bůh, svázal jsi ďábla a zapřáhl jej v těžký pluh, moc jeho slábla. A rostlo světlo, celá zem zkvétala Božím odkazem, zorána pluhem tvým s tím divným spřežením. Neb jen když nitra neplodná, ó Hospodáři, kypřil se v pole úrodná, setbě se daří. Proto jsi orač srdcí byl a slovo spásy do nich sil, že dodnes tady zrátá pro Krista setba tvá.“ Vydá-li se kdo letos za sv. Prokopem na Sázavu, může jej provázet ant. z Ranních chval Denní modlitby církve: „Bůh ho vedl do ticha samoty a mluvil k jeho srdci.“ Svatý Prokope, duchovní vůdce svých bratří, vítězi nad tělem, světem a ďáblem, pomáhej nám svou přimlouvou, abychom jako ty bojovali dobrý boj a dosáhli slávy v nebi.

OSLAVY 800 let kanonizace sv. Prokopa na SÁZAVĚ:

3.7. sobota 18 hod. – večerní chvály byzantsko-slovanského obrádu
celonoční adorace v kryptě kostela (21-6 hod.)

4.7. neděle 7 hod. – feckokatolická sv. liturgie / 10 hod. – slavná mše sv.
je možno získat plnomocné odpusky za spínění obvyklých podmínek

Beatifikační proces kněze-mučedníka R. D. Jana Buly

Milé sestry a bratři, vzhledem k tomu, že na svém 52. plenárním zasedání čestí a moravští biskupové jednomyslně vyjádřili souhlas se zahájením beatifikačního procesu kněze brněnské diecéze Jana Buly, vyzývám všechny věřící, zvláště bývalé farníky, žáky, konseminaristy, spoluvězné a ostatní, kteří by mohli podat svědeckví o životě a ctinostech P. Buly nebo uchovávat jakékoli dokumenty vztahující se k jeho životu, aby zastali svá svědeckví na sekretariát Biskupství brněnského (Petrův 8, 601 43 Brno). Vyzývám rovněž ty, kteří by mohli sdělit eventuální skutečnosti bránící uvedenému procesu.

Jan Bula, kněz brněnské diecéze, byl v době komunistického režimu v České republice nespravedlivě odsouzen a v jedenácti letech popraven. Narodil se 24.6.1920 v Lukově u Moravských Budějovic. R.1931 nastoupil do prvního Státního českého reálného gymnázia v Mor. Budějovicích, kde 14.6.1939 maturoval. Pak studoval bohosloví v kněžském alumnátu v Brně. Kněžské svěcení přijal 29.7.1945. Jako kooperátor působil v Rokytnici nad Rokytinou. Právě tam ho v dubnu 1951 na

základě vymyšleného obvinění zatklia Státní bezpečnost. Byl krutě mučen a vyslýchán a v listopadu téhož roku nad ním soud v Jihlavě vynesl předsedem naplánovaný rozsudek smrti. Mladý kněz byl 20.5.1952 ve věku nedožitých 32 let popraven. R. 1990 byl jeho soudní proces otevřen a P. Bula byl v plném rozsahu rehabilitován.

Prosím vás, sestry a bratři, o modlitby za zdárný průběh beatifikačního procesu.
Váš biskup Vojtěch Cikrle

*Dalšími kněžními z naší diecéze umučenými v rámci tzv. babického procesu jsou František Paříl (*1911) a Václav Drbala (*1912). Oba byli popraveni komunistickou zvlášť 3.8.1951 v Jihlavě.*

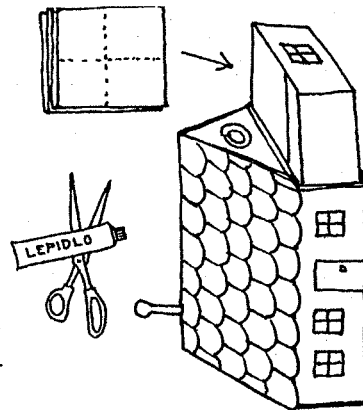
RODINA – od rodiny k rodině (příprava na pouť rodin)

V diecézi prožíváme Rok rodiny. Rodina je nenahraditelným místem, kde mohou lidé zažít přijetí, lásku, odpuštění, radost ze společenství i jeho podporu v bolesti, a kde se člověk v modlitbě učí otevřít srdce Boží lásce, která ho pak uschopňuje mít rád i své bližní. Tomu všemu vychází vstříc jednoduchý námět, který jsme zvolili jako jednu z možností přípravy na Diecézní pouť rodin ve Žďáru nad Sázavou 4. 9. 2004 v rámci Roku rodiny. Z krabičky od zápalek (ať už malé či z „rodinného balení“) vyrobí každá rodina, která se na pouť chystá, co nejkrásnější domeček jako symbol své rodiny (bez ohledu na to, zda bydlí v rodinném domě či v paneláku). Způsob provedení (jaké zvolit barvy, jak vyrobit střechu, okna, komín atd.) je na její fantazii. Rodina se rozhodne, za co bude v tomto roce děkovat a prosit (pokud možno při společné modlitbě), a poznamená si to. Před diecézní poutí napíše svoje díky a prosby na list papíru (např. jeden dík, jednu prosbu), který vezme s sebou. Proužky budou při poutní mši svatě vybrány a přineseny k oltáři spolu s obětinami dary. Na papír, který se vejde do zásuvky krabičky (poskládat lze i formát A4), rodina napíše nebo namaluje (např. prostřednictvím svého tvořivého zástupce), co letos společně prožili (hezkého nebo třeba i těžkého).

Z obrázku by mohlo být patrné, kdo všechno k rodině patří. Takto připravené krabičky domečky opatřené jménem rodiny, příp. i adresou (uvnitř), přivezou rodiny na pouť. Každá rodina, která přijede na pouť s domečkem, bude mít možnost vyměnit si ho za jiný, pokud možno tak, aby netušila, kdo ho vyrobil, komu patří. (Výměna proběhne v pořadatelii určené době a určeným způsobem.) Tak budou navázány kontakty mezi rodinami z různých míst diecéze. Nově „objevené“ rodiny se mohou za sebe modlit, psát si, případně se navštívit, blíže se poznat, společně něco prožít... A to už bude zároveň přípravou na další rok, který prožijeme jako Rok farnosti. Přinesení domečku s adresou bude znamením, že rodina souhlasí s tím, aby se s ní seznámila jiná rodina. Pokud by někdo chtěl přijet bez domečku, vůbec to nevadí, jen si pak nemůže nějaký jiný vybrat.

Dnešní svět potřebuje překonat individualismus a zahleděnost do svých problémů. Věříme, že tato aktivita nám pomůže otevřít se druhým a dělit se o to, co jsme sami přijali jako dar.

podle Katechetického centra

Abý jeho posláni pokračovalo i v budoucnosti, založil ze svých nejménších spolupracovníků Společnost svatého Františka Saleského, okouzlen osobností tohoto světoce a zavalen nálehavou prací mezi opuštěnou mládeží průmyslového Turina.

Dnes se jeho následovníci jmenují Salesiáni Dona Boska a po celém světě je jich více než 17 000, v naší vlasti necelých 200. Později pak založil společně s Marií Dominikou Mazzarellou Dcery Panny Marie Pomocnice, které se ve stejném duchu věnují dívkám, a Sdružení salesiánských spolupracovníků.

Tyto tři hlavní složky s ještě 30 dalšími skupinami vytvářejí Salesiánskou rodinu. V naší republice z nich působí sekulární instituty Volontariát a Volontérů D.B. a Sdružení bývalých žáků.

Do této rodiny patří jeden z nejbližších spolupracovníků D.Boska, Dominik Savio, od jehož svatořečení letos uplynulo 50 let.

z Kalendářů Salesiánské rodiny

PRO ZASMÁNÍ

Pepiček listuje v encyklopedii, když tu najednou překvapeně vykřikne: „To snad není možné!“ „Co se ti stalo?“, ptá se ho sestra. „Věřila bys, Lido, že při každém mém výdechu zemře jeden člověk?“ „Opravdu zajímavé,“ souhlasí děvče, „a co takhle zkusit zubní pastu?“

S jakou jsme vstoupili do EU

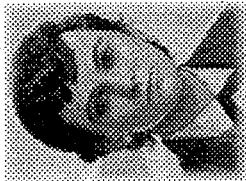
Mnozí vědí, mnozí nevědí... Je však třeba, abychom všichni věděli, jak došlo k tomu, že symbolem vlajky členských států Evropské unie je **dvanáct zlatých hvězd na modrém poli**. Už nadpis to napovědí citací z druhé stoky písně **Budiž věčná velebera**, jež poukazuje na 1. verš z 12. kapitoly *knihy Zjevení, sv. Jana*. Zároveň je dobré vědět, že myšlenka Panevropské Unie má jistý vztah k českým dějinám.

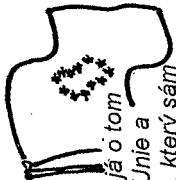
U zrodu myšlenky vlajky EU stojí několik osobností:

Paul Lévi, Belgičan židovského původu – vedoucí kulturního oddělení Rady Evropy, **Richard hrabě Coudenhove-Kalergi** – zakladatel Panevropské Unie, **Ide Friederike hrab. Coudenhove-Kalergi**, jeho sestra – navrhovatelka symboliky. Sourozenci hraběcí rodiny Coudenhove-Kalergi pocházejí ze zámku v Poběžovicích (něm. Ronsperk) na Šumavě. Jejich rodiče, otec rakouský diplomat ze staré šlechty a matka Japonka, spojovali dvě zcela rozdílné kultury. Paul Lévi po celou dobu Druhé světové války viděl a se strachem gestapem transportování Židů a odvázení do neznáma nákam na východ. V tomto neustále prožívaném strachu udělal slib: přežije-li válku a krutovládu nacionálního socialismu, že přestoupí ke katolické víře. Přežil a slib splnil.

Rada Evropy byla založena v Londýně 5.5.1948. O šest let později v r. 1955 se stává Paul Lévi vedoucím kulturního oddělení v Radě Evropy. V té době se už diskutovala otázka společné vlajky členských států. Veškeré návrhy, v nichž bylo přání, aby vlajka měla po vzoru skandinávských států ve vlajce kříž – jako symbol křesťánské tradice v Evropě – byly socialisty z ideologického hlediska vzdy odmítnuty. Jedného dne šel v té době Paul Lévi kolem sochy Matky Boží s věncem dvanácti hvězd kolem hlavy. Sluncem osvětlené zlaté hvězdy zářily před tmavomodrým pozadím oblohy. Na to Lévi okamžitě vyhledal hraběte Beneventiho, benátského křesťánského demokrata, jenž byl v té době generálním sekretářem Rady Evropy, a navrhl mu, aby předložil ke schválení jako motiv pro evropskou vlajku dvanáct zlatých hvězd na modrém podkladu. Návrh byl všeobecně přijat.

Nabízím úryvek z překlad německého originálu, který jistému žurnalistovi

panu Pinzkovi píše člen Evropského parlamentu **Otto von Habsburg**: „Co já o tom vím, je zkrátka to, že hrabě Coudenhove-Kalergi, zakladatel Panevropské Unie a jedna z nejvlivnějších osobností v evropské politice, speciálně Rady Evropy, který sám nebyl katolíkem, ale měl hodně porozumění pro křesťanské dědictví Evropy, byl od počátku přesvědčen o tom, že symbol má poukázat také na toto křesťanské dědictví. Ten se setkal s panem Lévim, jenž byl tehdy belgickým poslancem a také velmi aktivním katolíkem. Túto otázku prohovořili a z této konverzace povstal projekt vlajky. Protože však byl ze všech stran vyvíjen nátlak, aby se náboženské symboly vyloučily, vyvinuli oba velmi moudrou myšlenku, dát do vlajky dvanáct hvězd Matky Boží, že tím většinu politiků bude symbolika přijatelná v tom, že těchto dvanáct hvězd odpovídá dvanácti zakladatelským státům Rady Evropy. Tak to vzniklo, a já to vím náhodně z konverzaci s Coudenhove-Kalergim v té době. Byl jsem hluboce dojat skutečností, že člověk, jenž z tradice nebyl křesťanem, se tak zasazoval pro křesťanské tradice Evropy. Pro mě bylo symbolické, že spolupráce mezi člověkem, jenž se nejspíš cítil spojen s buddhismem, a mezi člověkem, který byl pokřtěným Židem, vedla skutečně k tomu, že v Evropě právě v její vlajce byl obsažen jeden z důležitých křesťanských symbolů. Slaskavými pozdravy Otto von Habsburg.“

ze Salesiánského magazínu

Sedmero cest do budoucí Evropy

- 1) „Budete mými svědky,“ řekl Ježíš Kristus apoštolům a říká to i nám. Mnoho lidí v Evropě zná Krista jen povrchně, zkrlesně nebo vůbec a proto jsme povolání, abychom jim Krista ukázali. Setkáme se s ním, když se ponoříme do **Písma sv.** K jeho pochopení ale potřebujeme důslednou přípravu, což bylo v posledních letech bohužel často zanedbáváno. *Kniha Písma* nás učí zahledět se do Boží tváře.
- 2) Pro novou Evropu je důležité, aby se našli lidé, kteří se společně i jako jednotlivci budou modlit, a tak dají Bohu odpověď chválou, díkyvdáním i prosbami za jeho dílo stvoření a spásy. Naše rodiny, farnosti a společenství by se měly ještě více stát **školami modlitby**. *Hořící svíce* nás nabádá k obnovené modlitbě.
- 3) „Buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje,“ čteme v 1. listu svatého apoštola Petra. Uprostřed společnosti založené na vzdělání je třeba, aby křesťané dobře znali velikolepý celek křesťanské víry. **Katechismus katolické církve** je důležitou pomůckou k získávání hlubších znalostí o víře. *Kniha o křesťanské víře* nás vybízí více ji znát a rozumět.
- 4) Lidé v našich zemích se každý den setkávají se záplavou slov a obrazů, ale jen málo z toho je přivádí k Bohu a církvi. My, křesťané, však můžeme obracet pozornost na pozitivní hodnoty tím, že nebudeme skrývat kříž v bytě a na pracovišti, že nebudeme skrývat modlitbu u stolu nebo rozhovory o náboženských tématech. **Znamení kříže a jiné křesťanské symboly a obřady** mají své místo v soukromém i veřejném životě. *Tvář trpícího Krista* nás učí nestydět se za svou víru.
- 5) **Neděle**, den společně sdíleného volna, je velkou hodnotou, jejíž ztráta by způsobila celé společnosti mimořádnou škodu. Pro nás, křesťany, je neděle svatá. Je dnem slavení před Bohem a s Bohem, dnem díkyvdání za stvoření a vykopení a dnem rodiny. *Vino k nedělní liturgii* je symbolem, že chceme společně usilovat o hlubší slavení dne Páně.
- 6) Přesvědčení křesťané jsou zastánci lidského života ve všech jeho fázích: právě narozeného či dosud nenarozeného, rozvinutého i postiženého, pozemského i věčného života. Tento život je dnes ohrožen zvláště na svém počátku a konci. Musíme tedy nasadit sílu svého rozumu, srdce i rukou, abychom chránili a rozvíjeli

RODINA – chystáme se na dovolenou (balím, balíš, balíš...)

Znáte to taky? Nejprve velký plánování, když přemýšlíte v kruhu rodinném, kam letos na dovolenou. Následuje pátrání po nejuhodnějších a nejzajímavějších nabídkách, ladění termínů, výběr přátel, s kým ano a s kým nikoli. Rezervace pobytu, placení záloh... a nastupuje období relativního klidu. Dny a měsíce ubíhají, je třeba provést doplatek (několik týdnů před). To už objevují známky očekávání, kdy se stále častěji zaměřujeme na předpovědi počasí. Posloucháme ty zaručené dlouhodobé a sledujeme uplňky měsíce. Pročítáme průvodce a mapy. A pak přijde poslední týden. Většinou se něco podělá v práci a šéf nám nenápadně naznačuje, že s dovolenou je to nahnutý. Proto do poslední chvíle nastavujeme pracovní dobu a snažíme se dohnat nedohnatelné. Domácí nervozita se stupňuje, protože začínáme řešit otázky typu: „Co s sebou? Stačí plavky jedny, dvoje, troje? Kolik jídla? Kam s Bořivojem? (křeček) Kdo bude zalívat kvítka? Kolik peněz do fototy? Co s poštou? Kdo vykutálí popelnicí? Jaké oblečení, v jakém množství? Vejde se vše do auta? Nekoupíme nové auto? Chceme vůbec na dovolenou? Proč jsem si tě vlastně brala?“ U nás vždy před odjezdem panovalo takové zvláštní ticho. Mnohdy jsem ani moc nevnímala, že někam jedem, protože se prakticky o vše starala mamka. Byla to ona, která vytáhla otvírák, když jsme jej potřebovali. Měla náhradní zip i těsto na tři sta vdolků, když jsme se v cizině náhodou seznámili s milými lidmi a chtěli oplátit pozvání na místní specialitu. Tatka vždy cestoval s igelitákem, v kterém toho sice moc nebylo, ale zas to nezabíralo moc místa. Většinou pak celý týden strávil v jednom námořnickém pruhovaném tričku. Největší rodinná krize nastala ve chvíli, kdy jsme se pokoušeli všechno nutné a potřebné dostat do naší staříčké Škody Octavie, rok výroby 1964. Já jsem si z těchto životních situací odnesla do života, že při balení používám velice úsporná opatření, dokonce vymačkávám i zubní pastu. Drobnosti balím do ponožek, ponožky vkládám do menších bot, menší boty do větších, velké boty do lavóru, lavóry do člnů a tak dále. Přesto nedosahují kvality manžela a v podstatě se mi přes všechny mé snahy zatím nepodařilo zabalit tak, abych sklídila jeho pochvalu. Vždy je to nějaká zbytečnost, která ho přivede k úžasu a trpké výtce. S pozdravem „balení zdar“, zapomnětlivosti zmar“ přejeme radostnou dovolenou v kruhu nejbližších.

podle časopisu Kamínky

RODINA – zamyšlení našeho biskupa

Pro každou rodinu je učitelem, tmelem i světlem Boží slovo. Hovoří, že Bůh se vydává nám lidem v našich konkrétních situacích. Pozorný čtenář i posluchač vnímá Boží poselství, jak směřuje do jeho každodenního života. Svatý Cyril a Metoděj byli povolání přinést nám Boží slovo ve srozumitelném jazyku a nabídlí nám, abychom z něho žili. I dnes jsme povoláni ve svých rodinách k životu se slovem Božím a ze slova Božího. Máme mu společně naslouchat, učit se o něm, hovořit s ním, a snažit se přijímat jeho sílu do všech situací svého života, do našich radostí i bolestí. Tradičním kontaktem s Božím slovem je četba, vyprávění, rozjímání o něm, modlitba nad ním, ale i svědectví o životě s ním. Že dnes dospívající často přijímají Boží slovo jen jako zprostředkovanou zkušenost svých rodičů, je realita. Od svatých bratří ze Soluně se nechme inspirovat jejich vynalézavostí při šíření Božího slova v nových podmínkách a ani my se nebojme nových forem a možností. Proč nás má slovo Boží přímo fyzicky obklopotvat? Protože je vyjádřením Božího pohledu na skutečnost, v níž se nacházíme. Usilujme-li o to, aby na nás Stvořitelovo slovo tvořilo působilo, povede nás v našem životě s Bohem, a to i v životě společenství, i v manželství a v rodině.

+ Vojtěch Cikrle, biskup

29.6.57

6.8.15.8

KATECHISMUS – o našem křesťanském životě

Patero církevních příkazání

1. O nedělích a zasvěcených svátcích (25.12. Narození Páně a 1.1. Matky Boží, Panny Marie) se účastnit mše svatě a zachovávat pracovní klid. (Církev doporučuje slavít: také 6.1. Zjevení Páně, 19.3. sv. Josefa, Nanebevstoupení Páně, Boží Tělo, 29.6. sv. Petra a Pavla, 5.7. sv. Cyrila a Metoděje, 15.8. Nanebevzetí Panny Marie, 28.9. sv. Václava, 1.11. Všech svatých a 8.12. Neposkvrněného Početí)
2. Vzpomínat se ze svých hříchů aspoň jednou za rok.
3. Přijmout Svátost oltářní aspoň ve velikonoční době.
4. V pátek vykonat kající skutek a postit se ve stanovené dny dle postního řádu.
5. (místo dřívějšího zákazu zábav v adventě a postu) Přispívat církví na její potřeby. rozhodnutí ČBK z 4.7.2000

KATECHEZE – úvod do světa symbolů

Z celého liturgického roku právě slavení křesťanských velikonočních svátků nese nejvíce tajemství, která zůstávají běžnému pohledu nesrozumitelná, a proto liturgie používá k jejich sdělení viditelných znamení – symbolů. Přestože by jisté bylo velmi záhodno učit se těmto jednotlivým znakům rozumět, podíváme se na symbol v jeho obecné šíři a významu pro člověka.

Symbol jako rozlišovací znamení a zároveň činitel spojení: Ve starověku symbol znamenal části nějakého předmětu (z kovu, dřeva, keramiky), které si mezi sebou rozdělili partneři uzavírající smlouvu, a ty byly předávány tak, že jejich potomci, časem i místem vzdálení, se mohli vzájemně poznat. Tím, že se rozdělené části spojily v původní celek, byla ověřena pouta a pravost obou stran. Etymologicky znamená řecké „symbaletin“ spojovat dohromady, sjednocovat, uspořádat, navzájem sdílet, rozmlouvat, stýkat se. Všechny tyto významy vykrešluji pozitivní mezilidskou komunikaci. Opačné „diabalein“ znamená rozdělit, postavit proti, mít nenávisť, zločít, lhát, uvádět v omyl, uvrhnout v podezření. Tato slova vyjadřují komunikaci zvrácenou, vyjadřují opak spojení. Znamení spojení jsou různá. Např.: státní vlajky, dres fotbalového klubu, barvy politických stran, obchodní značky, způsob oblékání, způsob oslovení, obřizka u židů. Také dar je symbol, znamení vztahu. Nezajímá nás tolik předmět, jako spíš úroveň vztahu, který vyjadřuje. Zvláštní pozornost věnujeme řeči, jazyku jako symbolu. Uvědomme si nejprve, jak jsou jednotlivé národní jazyky důležité jako tvůrci solidarity, pojítka. Mateřština nás dělá solidárními s jedním jazykovým společenstvím. Řeč je nejmocnější sociální pouto. Dovoluje mezilidskou komunikaci, v níž může mě „já“ existovat pro druhé „ty“ ke společnému „my“. Lidská komunikace je však neustále ohrožena diabolismem zvráceného užívání, které vede k rozbití vztahů. Dvě podmiňky jsou nezbytné k dobré funkci řeči. Je třeba, aby každé vyřčené slovo otevřelo současně prostor odpovědi: hovořit s někým znamená dát mu slovo. Za druhé je nutno přijmout určitý rozdíl mezi realitou a tím, co je řečeno, neboť realita je vždy bohatší než to, co můžeme vyslovit. Jestliže chceme mít vždy absolutní pravdu, uzavíráme prostor pro dialog, pro výměnu s ostatními a řeč ztrácí symbolickou funkci.

Symbol jako zhuštěný a znázorněný význam: Druhá definice slova „symbol“ nás přivádí k jinému úhlu pohledu. Symbol je zde jako znamení, které v sobě zahrnuje a znázorňuje řadu významů, nevyjádřitelných jinak než skrz ně. Na rozdíl od znamení technických (značek), která jsou zřetelně průhledná a znamenají jen to, co chtějí vyjádřit, symbolický znak má vedle svého prvního významu ještě hlubší význam. Křesťanské symboly: Např. kříž (symbol vpravdě křesťanský) je znamením souměřitosti s křesťanskou komunitou a přijetí víry. Ukazuje zhuštěným způsobem

člověka a jeho okolí. Především je třeba starat se o manželství a rodiny, které jsou nepostradatelnými stavebními kameny naší společnosti a církve. Nizký počet dětí v našich zemích je jedním z největších problémů Evropy. Voda je symbol života, který chceme chránit a rozvíjet láskou, úctou a věrností, především v našich rodinách.

7) Události spojené se Sřtedoevropskými katolickými dny měly posílit solidaritu občanské společnosti v našich zemích. Pojdme dále po cestě solidarity uprostřed našeho kontinentu, uprostřed ekumenického křesťanstva a uprostřed celého lidstva. *Chléb sebrany z mnoha zrn* je symbolem vztahů, vzájemnosti a solidarity.

Z poselství biskupů při „Pouti národů“ v Mariazel

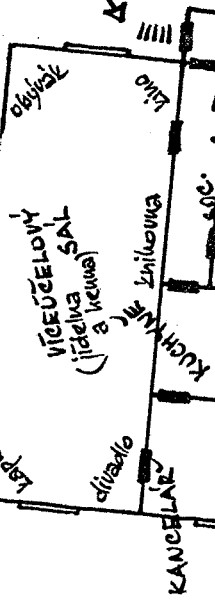
Fryšavská fara

Možná se vám stalo, když jste šli po silnici kolem fary, že se vám zdála okna do ulice nějak holá a obsah místnosti poněkud vyprázdněn. Je to skutečně tak. Začátkem roku se skupina dobrovolníků z řad farníků, kterým není další osud farní budovy ihostejný, pustila do nezbytných oprav interiéru, zvláště v přízemí. Nechtěli zůstat jen u planého povídání typu: „tak velkou faru nepotřebujeme, prodáme budovu nebo jen tiché míčení, když přijde na věc... a nezajeme“. Největší neznámou byly finanční prostředky, ale částečně se situace hospodaření zlepšila pravidelnými měsíčními sbírkami na opravy, dále příspěvky ze všech tří obcí naší farnosti a dary jednotlivců, zvláště z řad rekreatantů a příznivců Fryšavy.

Do velikonoce se podařilo zrekonstruovat část přízemí do dvora: nová kancelář se skladem, kuchyň a koupelna, včetně nové instalace. Během jara (brigády už pomalu ustaly pro množství domácích prací) se připravila zbývající polovina do ulice: tři místnosti poslouží jako farní sál hned k několika účelům (setkání farnosti, společenství, výuka náboženství, knihovna, kaple, obývák, přípravy ke svátostem, využití farní budovy – farnost, správce a hosté. Velkou a hodnotnou tradicí je, že naše fara po léta sloužila nejen místním občanům, ale nacházeli zde útočiště celé řady návštěvníků, od dětí přes mládež až po dospělé. A jisté šlo o využití obohacující jak farníky, tak hosty. Proto by bylo rozumné, i vzhledem k personální situaci obsazování far v brněnské diecézi, u dosavadního způsobu využití fryšavské fary nejen setrvat, ale její i přizpůsobit novým podmínkám a potřebám.

Velikým přáním je, když už se nepodařilo vše zprovoznit do letní sezóny, aby mohla být fara opět normálně užívána u příležitosti naší podzimní pouti o slavnosti sv. Matouše. V první půli července by mělo dojít k obnově stropu a zabudování krbových kamen, na druhou polovinu měsíce je naplánována rekonstrukce rozvodů topení, sřpen zbývá na položení nové podlahy a začátek září by měl sloužit k závěrečnému vymalování a nastěhování. Plán je to hezký, ale vyžaduje samozřejmě nasazení nás všech farníků. Věříme, že společná práce na společném díle je jedním z prostředků, kdy se lidé nově poznávají a chápou, kdy se utužuje jejich společenství. Proto se obracíme na všechny farníky, aby využili této možnosti pracovat na něčem, co je naše společné. Dále ti, kteří již nemohou, co však mohou, je modlitba na tento úmysl (Víc než za opravy se modlit za naši farnost). A nakonec vyzýváme k pomoci finanční, abychom se příliš nezadlužili. K tomu přikládáme složenky farního účtu, především pro ty, kteří nemohou přispět hotově (tj. bez poplatků). Hodnotu daru lze také odečíst od daňového základu podle §15, odst.8 zákona č.586/1992 Sb. o daních z příjmů a na požádání obratem vydáme patřičný doklad. Za tímto účelem potřebujeme zpravidání příslušného dárce: adresa, datum a výše daru a variabilní symbol (nejlépe první šestimístná část rodného čísla). Děkujeme za přízeň a případnou podporu.

za farnost Jiří Dacer, účetní a Jiří veselý, farář

TUDY.....

Několik pocitů jako POZDRAV od bývalého asistenta

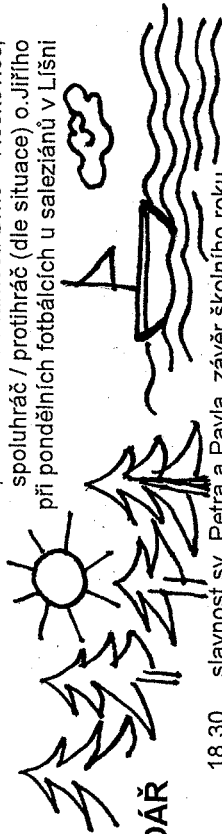
Přiznám se, že mě výzva, abych napsal pár slov pro fryšavské farniky a farnice, trochu zaskočila a ani inspirace příliš nepřicházela. Nakonec jsem se rozhodl, že se s vámi pokusím podělit o několik pocitů, které ve mně slovo „Fryšava“ zanechává dnes, po více než deseti letech od devíti měsíců, který jsem mezi vámi prožil. Co se mi tedy vybavuje? Především dva dojmy, které jsou spojeny hned se seznamovací cestou na Fryšavu: 1) na faře se cítím dobře, od otce Ladislava zřejmě mohu hodně získat! 2) jsem v hezkém prostředí Vysociny, ale na malé vesnici.

Vždycky jsem žil ve městě, jak to na mě bude působit? Myslíím, že určité napětí, které je v těchto dojmech obsaženo, mě provázelo po celou dobu zdejšího pobytu, který byl – alespoň tak to s odstupem času vnímám - poznamenám mým nadšením, ale také nekušeností, množstvím ještě čerstvých vědomostí, ale také neodhadnutím některých situací. A tak se mi honí hlavou:

- setkání s nenápadnými, ale srdečnými lidmi ochotnými pomoci,
- obdivuhodný přístup k životu a radostná víra otce Ladislava,
- nasazení sestry Lídy, které jsem začal víc vnímat až s postupujícím časem,
- chvíle při bohoslužbách v příjemném, ale v zimě studeném kostele sv. Matouše,
- přejíždění mezi Fryšavou a Zďárem a někdy nejistota, kde se víc nasadit,
- hezké chvíle při setkávání s mladými, ale někdy neodhadnutí, co by potřebovali,
- občasné zapominání a že je potřeba si psát, jinak mohu zbytečně někoho zranit,
- poznávání krásného okolí a zima, která stála za to,
- a to, že doba v nejvýše položené farnosti diecéze tak rychle utekla.

Poděli jsem se o několik dojmů. A ten asi nejdůležitější jsem si nechal na závěr. Jsem vděčný, že na dobu strávenou na Fryšavě a na lodi, s nimiž jsem se setkával, vzpomínám rád. Ať vám všem Bůh žehná a dá vám svůj pokoj a radost!

P. Jan Pacner, administrátor farnosti Brno – Řečkovice,
spoluhráč / protihráč (dle situace) o Jiřího
při pondělních fotbalcích u saleziánů v Lišni

KALENDÁŘ

29.6.	út	18,30	slavnost sv. Petra a Pavla, závěr školního roku
POZOR: o prázdninách budou mše sv. pouze v neděli v 9 a v pátek v 18,30 hod.			
5.7.	po		slavnost sv. Cyrila a Metoděje
6.8.	pá		svátek Proměnění Páně
15.8.	ne		slavnost Nanebevzetí Panny Marie
POZOR: ve školním roce budou mše sv. ve středu opět v 17 hod.			
19.9.	ne	9	patrocinium sv. Matouše, mše sv., tzv. podzimní pout
		14	Te Deum a svátostné požehnání
21.9.	út	17	sv. Matouše, mše sv. a požehnání (možná) opravené fary

MATOUŠ – zpravodaj farnosti Fryšava, Tři Studně, Skleně